

La zona fosca

Gerard Rincón Andreu

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

M'encantava gaudir d'uns moments de tranquil·litat al llarg del dia, ni que fossin uns instants. Passava la major part del temps estudiant a l'escola de la ciutat veïna, fet que m'impedia tornar a casa fins al vespre, doncs em quedava a dinar al menjador escolar o a vegades m'acostava fins a un bar on feien menús diaris que sortien mitjanament econòmics. Potser per a molta gent, aquests moments en els quals evidentment desconnectava de l'escola, i per exemple, amb l'estona que durava el trajecte en bus, ja en tindrien prou per relaxar-se i reflexionar sobre diversos aspectes que li il·lusionaven però li preocupaven i li feien venir un profund malestar a la vegada. Tanmateix, jo necessitava estar a casa una estona sol, pensatiu, cavil·lant sobre quelcom rellevant que havia succeït. Per a això, el lloc idoni era en algun punt on em toqués l'aire fresc i saludable que sempre es respirava al poble, i no havia trobat millor lloc que el balcó, on a vegades em distreia veient passar algun conegut per baix al carrer, observant simplement accions quotidianes o la natura en sí.

Vivia en un primer pis, i tan bon punt sortir al balcó podies veure una immensa serralada on malauradament s'havien consumit considerables hectàrees de bosc l'any anterior, durant un incendi que de ben poc i no arrasa el poble. Sense mirar tan lluny, també s'aprecia la plaça que estava al davant mateix de l'edifici, que tot i no ser de grans dimensions, per mi tenia un encant especial, amb una font preciosa on brollava aigua a tothora i amb un fanal vetust que encara il·luminava de nit tot el seu voltant amb una solemne llum, excepte un xamfrà que quedava obscur i que donava pas al carrer principal.

Ja feia dies que quan sortia a airejar-me tot llegit algun llibre la foscor de la nit ja feia acte de presència, i no sé si eren imaginacions, jo crec que no, però em donava la desconcertant sensació que un individu em mirava des de la zona fosca. Aquesta sensació es va confirmar posteriorment quan podia veure perfectament la brillantor dels ulls de l'individu en qüestió, però tan sols els ulls; i bé, també a vegades encenia un cigarret el qual es podia identificar amb nitidesa.

Cada dia al mateix lloc, aquell enigmàtic ésser es quedava palplantat una bona estona, o més ben dit, l'estona que jo passava fora al balcó, perquè al entrar a casa, podia apreciar com les espurnes dels seus ulls i la llum del cigarret que el caracteritzaven, desapareixien sobtadament com si haguessin estat engolits per la negre nit.

Un dia quan ja fosquejava, estava tranquil·lament llegint un llibre tot relaxant-me i provar d'endinsar-me en aquella fantàstica història, però no podia, i haig de reconèixer que de reüll observava la cantonada on l'estrany subjecte feia acte de presència, i en aquell instant curiosament no hi era. No sé perquè, però vaig baixar a la plaça per fer un favor a ma mare. Havia de llançar els escombralls al contenidor corresponent de la que jo anomenava la zona fosca, i ja he dit que encara no sé perquè em vaig atrevir a baixar, doncs ja em podia témer el pitjor. Allí vaig pecar d'ingenu i ho vaig acabar pagant molt car.

Estava obrint la tapa del contenidor per desar-hi la brossa corresponent quan vaig sentir l'olor de tabac i una enorme mà em cobrí l'espatlla. Em vaig girar i vaig veure un terrible rostre que aleshores se'm feu familiar. Era una

cara desfigurada, els ulls això sí, li resplendien i li llampurnejaven intensament, però era una cara sense nas ni orelles, amb talls i forats. Una boca irreconeixible, amb uns llavis que semblaven corromputs. De fet, aquest estrany personatge desprenia una fortor a cadàver immensa, i ja sabia perquè la desprenia, ja l'havia reconegut.

A part del rostre, la veritat és que tampoc em vaig fixar en molts més detalls. De fet era tot obscur i ni que hagués volgut no podia veure gran cosa. L'individu va apartar la mà de la meva espatlla i digué:

—Ja saps qui sóc, oi?

Llavors em vaig quedar petrificat, no podia moure ni parlar. Tenia enormement ganes de cridar, però no podia; el meu cos restava inert.

—Tens una cosa que em pertoca, mocós! —va cridar enfurismat—.

Jo seguia en aquell ridícul estat de petrificació, atònit envers aquell home que em transmetia moltíssim por i respecte. Finalment vaig aconseguir obrir boca i vaig murmurar:

—Crec que sé qui ets.

—I tant que o saps desvergonyat. Que no en tens prou de robar als vius que ho hakis de fer fins i tot als morts?

—Ho sento , em vaig veure obligat a fer-ho...

—No accepto les teves disculpes, pillard!

—Perdoni'm, si us plau!

—En el meu món no existeixen ni les gràcies ni el perdó!

Ja feia dies que la meva reflexió a la galeria em conduïa a un malestar produït per una vergonyosa acció que vaig realitzar al cementiri del poble. És veritat, ho reconec. Era un maleït lladre que havia comés un robatori curiós i alhora desagradable. L'afany de diners em va conduir a anar a un nínxol i profanar-lo. Posteriorment dins d'aquest s'apreciava un cos que desprenia una intensa fortor a cadàver, i jo tapant-me el nas amb un mocador, li vaig manllevar l'anell d'un dit de la mà esquerra i no vaig poder evitar veure-li la cara desfigurada, ja en avançat estat de descomposició la qual no podia oblidar i em despertava pensant en ella nit si, nit també. Aquella cara era la seva, era la del individu que m'observava dia rere dia i amb qui m'havia topat sobtadament aquella nit.

—No et quedis tan parat no, si és evident que et recordes de mi!

—I tant, i temo que ja sé el què busca.

—I perquè no em tornes la joia que em pertoca i jo així puc anar a descansar?

—Doncs perquè temo que no el tinc.

—Tornem el meu anell o em faràs companyia eternament!

—Me'l vaig vendre a un meu amic. Jo el què necessitava era diners.

—Em repugnes! Però això no impedirà que canviï el meu anell per tu.

—Com diu? No, això no ho pot fer!

Em va agafar pel coll amb aquelles enormes mans que donaven la volta i es tocaven entre sí. M'arrossegà durant metres i metres i gairebé no podia respirar. Vam arribar al cementiri i ja hi havia la làpida aixecada del lloc de descans del difunt. Llavors em va llançar a dins al forat i tot seguit també hi entrà ell i tancà.

La foscor va cobrir tota la poca clarividència que quedava i jo cridava tan fort com podia. Les meves pupil·les es van dilatar ràpidament, jo continuava demanant socors però lògicament no em sentia ningú.

–Amb els morts no s'hi juga!

–I que faré jo ara aquí dins? Perquè m'ho fa això? Què vol?

–Almenys t'escarmentaràs.

–Però perdré la vida en l'admonició!

–Mira, et serà una experiència nova –va dir irònicament-.

–Sí, una vivència que mai podré explicar.

–Accepta la realitat -va dir l'home amb un to agre i ple d'una sàtira malèvola-.

–Ets tu qui l'hauria d'acceptar! Estàs mort!

–Sí, i aviat també ho estaràs tu –va expressar somrient com un dement sense escrúpols amb afany d'aconseguir allò que es proposava: fer el mal.

Jo estava espantat, no sabia perquè allò tan surrealista m'havia de passar precisament a mi. Bé, en sabia la causa, però era un fet inimaginable fins aleshores.

A poc a poc l'aire oxigenat s'anava esfumant i el diòxid de carboni s'apoderava de la petita cambra mortífer. Em costava respirar, m'ofegava.

– Segur que havies comès diferents robatoris o furts, oi?

– Sí, bé, i m'havien enganxat i tot.

– Però segur que no vas anar a la garjola.

– Bé, un parell o tres de dies, res.

– Doncs mira, ara jo té imposat cadena perpètua amb pena capital i obligació de vaga de fam. Però tranquil, que no moriràs pas de gana. No notes que l'oxigen comença a minvar?

– Ets dolent. No conec la teva identitat, però pensa, sóc molt jove per morir!

– També erets molt jove per robar. Bona nit i que somiïs molt.

Vaig començar a donar cops a la làpida, però era de pedra i no hi havia manera de què es desplaçés. No vaig continuar copejant perquè estava exhaust. Vaig romandre mig convallescent uns cinc minuts, fins que el meu cor va parar de bategar i la sang ja no viatjava a través de les venes. El cos se'm refredava i perdia la seva temperatura vital. No recordo res més, crec que vaig quedar amb el tronc paralitzat en una posició més aviat incòmode, però ara, això ja no importava.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

